

Popis o grozni morilki otrók,

kakor se zgodilo v mestu Montoban-u na Francozkem leta 1870.

V Montoban-u na Francozkem je presojevala kervava sodnija o hudodelstvu, kakoršnega mu še ni bilo enakega. Bila je namreč morija nedolžnih otrok v pravem pomenu besede. Ti osebi pa, ki je tako rekoč „ljudi žerla,“ je ime Joana Delpé in je med vsemi zatoženci prva na sodnijski klopi. Ni družega počela za svoje delo in svoj živraž, kakor to, da je otroke morila. Otroka umoriti je bilo ti osebi tako v vsakdanji navadi, da še celo števila 375 nedolžnih otrók, kolikor jih je ta gnjusobna morilka umorila, ne ve več na tanko povedati.

Joana Delpé, po svojem zanikernem življenju vsa skažena ženska, je živela že za 36. leta sem v Montoban-u. Imela je hčer, katero je na slabo pot življenja zapeljala; mati in hči ste razujzdano živele in tako je tudi hči prišla v drugi stan. Nekega dne, ko je hči porodila, vzame mati Joana Delpé otroka svoje lastne hčere in ga umori. Dete je bilo rojeno dne 24. svečana 1857, in od leta 1859 bilo ji je morjenje otrók dobiček in zaslužek. Prevzela je namreč otroke na videzno besedo, da jih hoče v najdenišnico kot najdenčke ali pa kaki ami v izrejo dati, denar pa, ki ga je v ta namen prejela, je obdržala sama za-se kot plačilo za svoje hudodelstvo.

Ne ena mati ne, ktera ji je otroka zaupala, ni mislila, kaj se z njim godi, ker vsaka je le to verjela, da je njen otrok dobro preskerbljen; tedaj se nobena mati za to reč ni dosti več zmenila. Prigodi se pa, da v začetku letašnjega leta gospa s pol leta starim otrokom k Joani pride in ji 200 frankov za najdenišnico zraven pa tudi 20 frankov kot

plačilo za pot izroči z opomnilom, naj bi otrok v dobre roke prišel. Joana vse to obljubi in gospa se poslovi. Joani se pač ni dozdevalo, da bi kdo po otroku v tako kratkem času vtegnil kaj barati, zategadelj ga brez usmiljenja tako naglo umori, kakor pred druge. Ali vreča dolgov je bila polna. V šestih tednih pride gospa z nekim gospodom v njeno stanovanje ter oba vprašata, kako kaj otroku gre. Od nepričakovanega obiskanja vsa prestrašena in raztresena ni vedela pravega odgovora zavoljo otroka na stavljene uprašanja dati, in precej sta obiskovalca, kterima se je vse čudno in strašno dozdevalo, k gosposki hitela to reč naznanit. Joano so zaperli. Ko pervikrat hišo preišejo, v kateri je stanovala, najdejo košice umorjenih otrok in sicer brez truda za sedem trupel. O, to je bila prava mertvašnica človeških kosti! Ko je ta grozna morilka dne 24. sušca pred sodbo stala, ni bila v stanu več na tanko povedati, in je na vprašanje pervega sodnika razodela, da je nji izročene otroke naj večkrat z glavo v loncu — z vrelo vodo napolnjenemu — deržala in jih tako zatopila, potem pa je umorjene na majhine koščike razmesarila in po različnih kotih raztresla.

Ko je to obstala, so bili poslušalci tako razserdéni, da so mogli vojaki mir storiti. — Potem, ko je vse voljno in odkritoserčno bila obstala, jo sodniki k smerti obsodijo, kar se je tudi dne 28. sušca v resnici zgodilo, ker ta dan ji je glava padla.

Ta grozna morilka nedolžnih otrok je do zadnje ure, dokler je bila še v ječi, brez žaljnega kesanja ostala; duhovni so si mnogo prizadevali, jo spreobrniti, pa vse zastonj! Joana Delpé je kot grozovitna morilka in terdovratna grešnica zapustila svet.

Kakoršno življenje — taka smert!

Žalostna prigodba,

ki se je dne 12. malega serpana 1868 na Dunaju prigodila, kjer je vdova, Avgusta Kaiser po imenu, sebi in troje svojim otrokom, kakor tudi svoji 70 let stari materi zavdala.

O grozovitnem umoru nesrečne družine beremo iz časnikov tako-le:

Dne 12. malega serpana zjutraj med 7. in 8. uro je v ulicah „Stiegengasse“ prejšna hišna posestnica in vdova po možu, ki je bil uradnik pri železnici, po imenu Avgusta Kaiser, sebi in svojim otrokom: 9 let staremu Rudolfu, 7letnemu Gustavu in še le 2 leti stari Hildegardi, kakor tudi svoji 70letni lastni materi, ubožnici Katarini Hutman, s hudim strupom (cijankali) zavdala. Uzroki ti grozovitosti so bili silno pomanjkanje in revšina. Uboga družina, brez kakega pripomočka, bila bi imela ravno dan nesreče 12. malega serpana zarubljena in iz svojega stanovanja veržena biti. Brez upanja na kako podpora in brez da bi si nesrečna mati sebi in družini kako drugo stanovanje poiskati vedela in mogla, sklene sebe in svoje pogubiti. Družinski umor pa je že delj časa mogel pripravljen biti, ker najdlji so majhino stekleničico s strupom. Strašen pogled je bil, kdor je v hišo stopil. Sredi izbe leži Avgusta Kaiser na slamnici raztegnjena, zraven nje sedemletni Gustav, odet s podzglavjem; v sami postelji, ki je v izbi bila, leži naj stari deček Rudolf napravljen v svoji obleki. Pretreslo pa je vsakega, kdor je pogledal na klop; siva starost in nežna mladost ste se v smerti združile. 70letna siva stara mati sedi v desnem kotičku, glavo na roko opiraje, zraven nje pa povčez leži drugoletna deklica Hildegarda, ki je še dihala pa kmalo potem umerla. V sredi te mertvaške okolice

stoji 4letni deček Armin nepoškodovan in zdrav. Umór ni bil storjen zoper voljo, ampak pripravljeni so bili vsi na smert. Mati in stara mati pokličete otroke skupaj, jim dopri-
našate, da morajo enkrat umreti, pa da je vendar boljše, ako bi vsi skupaj in kmalo
umerli in se tako iz vseh stisk in nadlog sveta rešili. Otroci, kolikor toliko s tim zado-
voljni, pijejo naj prvi morilni strup, in na zadnje še stara mati in za njo mati. Le
do 4letnega Armina — mogla je božja volja tako biti — se oberne mati naposled in
ga vpraša: „No, ali nočeš z nami vred k angelčkom iti?“ „Ne, nočem umreti!“ odgo-
vori deček. Te besede in okoliščine je fantič sam pred sodnijo povedal. Siroto vzel je
podobar Karol Novak kot lastnega otroka v izrejo.

Zadrega in nadloga bila je nar hujša, ktero si človek le misliti more. V poslednjih
dveh ali treh tednih je pomanjkanje do verhunca priklopelo. Otroci so spali na golih
tleh, skerčeni kakor kužki; ako jim je bilo treba srajc prati, letali so brez njih po sobi.
Prošnje in mnogoverstne prosilne pisma je pisala uboga mati, ktere je njena edina pri-
jateljica v nadlogi — blaga žena Gosman — okoli nosila, pa — vse zastonj! V svoji
obupnosti spiše tudi prošnjo do plemenitnikov in miloserčnih dobrotnikov, v kateri jim na
tanko in žaljno popisuje solzni stan preuboge družine. To pismo najdlji so po njeni
smerti. Zadnje dni ji pade v glavo, še do strelcov, ki so ravno o tem času iz vseh
nemških deželá na Dunaj privreli, prošnjo spisati ter jim revo in nadlogo cele družine
na tanko razjasniti: „znabiti“ — mislila si je — „bode vendar kateri, ki bi se nas
revčikov, ki nismo tega zadolžili, usmilil in nam kaj podaril. Prijateljica njena — blaga
Gosman — nese prošnjo na kraj svečanosti, kjer so nemški strelci svoj god praznovali.
Pa komaj tje pridši, odženejo jo nekteri poveljniki s kratkimi besedami: „Strelci so prišli
sem k dobri volji se veselit, ne pa jok in stok poslušat.“ Tako tudi tukaj ni bilo nič.
Zopet na družega dobrotnika je pisala o ravno tistem času: „Če nam dobri ljudje ne
pomagajo, kaj bo iz nas? Ne verjemite, da smo vsakdanji sitni lenuharji, ali pičli za-
služek samo dvojnih rok ne more 6 ljudi prerediti. Kdor naše nesreče ne vidi, je tudi
ne more zapopasti i. t. d. Ali vse te prošnje so ostale gluhe, in zadnjih 14 dni ni
imela stradajoča družina nič družega jesti, kar si je na posodo dobiti mogla, ali pa kar
je blaga žena Gosman za-njo iz svojega lastnega blaga zastavila.

Morilka troje svojih otrok kakor tudi visokoletne matere svoje je bila, kakor jo naj
boljša prijateljica njena obrazuje, kaj prenapetih misli in nagle kervi. Že ko deklica se
je seznanila z možem, ki ji je dopadel, in tega je ljubila preiskreno; ker je bil pa jud,
ji ni bilo mogoče na možitev misliti. Njen preljubljeni mož Kaiser je bil že namenjen,
si drugo med judovskimi deklicami za ženo izbrati, in ko Avgusta to izve, zadere si klino
peresnega nožka v persi, ter mora zavoljo tega dolgo bolezen prestati. Ljubljenec njen
prestopi zdaj od judovske vere k luteranski, in se oženi z Avgusto, ki je tudi od ka-
toliške vere k luteranski prestopila. Avgusta Kaiser je bila hči premožnih staršev. Oče
njen je bil tergovec, ki je zgodaj umerl; mati njena in hčere so se po očetovi smerti
živile s tim, da so rokovice in druge enake dela izdelovale. Zakon Avgustin ni bil srečen,
ker njen mož Kaiser je zgubil svoje veliko premoženje okoli 30 do 40 tisoč gold. po
nesrečnih špekulacijah na banki; živel je potem nekaj časa na Ogerskem in že je več
let preteklo, kar je umerl. — Kdor Boga zapusti, Bog njega!

Pesem.

1.

Oh, čujte v pesmi žaljni
Novico žalostno,
Kako v deželi daljni
Morilko najdli so.
Ta ženska je umorila,
Otrok čez trikrat sto,
Pa zraven pozabila,
Da Bog jo vdaril bo.

2.

Prinesli so ji male
Otroke matere,
Da bodo se jokale,
Ne mislijo več ne.
Plačali so ji mnogo,
In to še vse naprej,
Za vsako dete vbogo —
Da tiho bo odslej.

3.

Zagrabi za nožice
Otroka nežnega,
In v krôp ga — vrele vice! —
Potakne reveža.
In truplo razmesari
Na drobne koščike,
Potem jih v tla zašari,
Da bi ne vedlo se.

4.

Dan drugi mati pride
Za dete praševát,
Kakô jo strah obide,
Ko nima ga ji dat'.

Ne vé, kaj zdaj bi rekla
Preskerbni materi,
Beseda ji potekla,
Na koncu je laží.

5.

In mati gre jo tožit —
Zdaj druga pela bo! —
Pregrehe gre odložit
V ječo pretemno.
In tamkej pred sodniki
Je vse povedala,
In res, da med jetniki
Ni bilo hujšega.

6.

Hčer njeno oprostili
Moritve grozne so,
Ker niso nič dobili,
Hudobe z materjo.
Morilko odpeljali
K morišu so jo tje
In tam ob glavo djali,
Kar zaslužila je.

7.

Ljudje oh, vi preljubi,
Kak' žaljna ta je smert,
Če rabelj truplo snubi,
Mu dal je smertni pert!
Zato nas Bog obvari
Hudobnega duhá,
Bodimo mladi, stari
Poštenega sercá!

